

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

Nieuwsbrief

van de Interkerkelijke Gemeente Guardamar del Segura 'De Hoeksteen'

*Een warme kerkelijke gemeente voor Nederlandse en Vlaamse bewoners en
toeristen aan de Costa Blanca.*

*Kerkzaal: Los Angeles, Plaza de los Halcones 27,
0318 Torrevieja*

De kerkdiensten zijn tot nadere berichtgeving uitgesteld

Predikant: Henk van den Born

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

Inhoud

In memoriam André Verburg	3
Van de redactie	4
Mededelingen van de kerkenraad	5
Van de voorzitter	5
Verzoek van de kerkenraad	6
Predikantenrooster	6
Van de predikant	7
Pastoraat	8
Bedankje	10
Heimwee	10
Schuld en schaamte	11
Aktiviteiten	13
De cantorij	13
Inspiratie-bijeenkomsten.....	13
Wandelen met elkaar	13
De pen is doorgegeven aan.....	14
Corona en de Bijbel.....	17
'Een warme band helpt om in gesprek te blijven'	19
Wie, Wat, Waar?.....	24
Kerkenraad	24
Financiën	24
Adressen:.....	24

In memoriam André Verburg

Op maandag 8 februari mochten Filip en Jenny Ruitenbergh, Elske en ondergetekende de begrafenisdienst bijwonen van onze André. Op 1 februari j.l. is hij overleden na een kort ziekbed aan COVID-19. Ook zijn vrouw Jannie overkwam deze ernstige ziekte, doch zij mocht ervan genezen.

André en Jannie

hebben wij leren kennen na een kerkdienst in 2010, vlak na de oprichting van onze kerk. Beiden waren trouwe kerkgangers wanneer zij in Spanje waren.

In zijn werkzame leven heeft hij van de grond af aan zijn verwerkingsbedrijf opgericht en uitgebreid tot een bedrijf van formaat, dat hij op 58 jarige leeftijd heeft verkocht.

Na eerst de wereld een beetje verkend te hebben, hebben zij een huis gekocht in Spanje en daar verbleven zij regelmatig, tot grote vreugde van hun kinderen en kleinkinderen.

André was een echte familieman, maakte vele reizen en liet zijn familieleden daarvan meegenieten.

Enkele jaren geleden heeft hij met heel zijn gezin, klein- en achterkleinkinderen nog een cruise gemaakt.

André en Jannie waren onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ze waren 64 jaar met elkaar getrouwd, kregen twee kinderen, zes kleinkinderen en een achterkleinkind.

De afscheidsdienst stond in het teken van Psalm 37 de verzen 5-6: 'Leg je leven in de handen van de HEER, het recht zal dagen als het morgenlicht.' Na een indrukwekkende dienst mochten we André naar zijn graf begeleiden alwaar wij afscheid van hem hebben genomen.

Op zijn rouwkaart stond geschreven:

Veel gelukkige jaren waren wij samen,

Samen waren we een.

Maar nu je er niet meer bent

moeten we zonder jou verder dus alleen.

Maar wij mogen ons gedragen weten door onze HEER en HEILAND, DIE bij ons blijft tot aan de voleinding der wereld en ZIJN werk niet loslaat.

Moge dat een grote troost zijn voor Jannie, hun kinderen en kleinkinderen.

Bram de Smidt

*Veel gelukkige jaren waren we samen.
Samen waren we één.
Maar nu je er niet meer bent
moeten we zonder jou verder...
dus alleen.*

Bedroefd om zijn heengaan, maar dankbaar voor de vele goede herinneringen en dat wij hem zo lang in ons midden mochten hebben, geven wij u kennis van het toch nog onverwachte overlijden van mijn geliefde man, onze vader, schoonvader, opa en overgrootvader

Adrianus Verburg

in de leeftijd van 85 jaar.

Jannie Verburg - van Ommen

Kees en Thea

Dennis

Rona en Frank

Raff

Ryan en Marije

Sander

André en Brigitte

Ralph

Chantal en Niels

1 februari 2021
Landgoed Nederhoven 11
2926 TJ Krimpen aan den IJssel

De afscheidsdienst en de begrafenis zullen maandag 8 februari in besloten kring plaatsvinden.

Uw medeleven in de vorm van een kaartje wordt zeer op prijs gesteld en kan naar bovenstaand adres verzonden worden.

Geen bloemen

Van de redactie

Beste gemeente,
Wat kan het er toch raar aan toegaan in Nederland. Zo zitten we ineens in een koude periode van 15 graden ónder nul en een week later zitten we buiten in de zon met een temperatuur van 18 graden bóven nul. Ruim 30 graden verschil!

Een temperatuur, die een paar dagen aanhield en wat nog nooit gebeurd was in de maand februari.

Ik had mijn stukje al aan het begin van de maand gemaakt, maar besepte afgelopen zaterdag dat het inmiddels sterk verouderd was. We kregen een lockdown, zelfs met een klein groepje op anderhalve meter afstand van elkaar mochten we niet samenkomen. Ook niet meer hardop zingen, alleen digitaal. We sloten de kerkdeuren, maar ik hoop dat we ons hart voor God en voor elkaar geopend houden! Ik denk aan al die winkeliers, die hun winkels moesten sluiten. De restaurants, die al weet ik niet hoelang gesloten zijn en waar de bodem van de geldput in zicht komt. Kinderen of jongelui, die niet naar school of naar de universiteit kunnen en daardoor de gezelligheid van het studentenleven missen. Niet leuk, maar toch...

Ik heb op de televisie jongeren horen zeggen: 'Ze ontnemen ons onze jeugd.' Maar dan denk ik tegelijkertijd: hoe was dat dan in 40-45, de Tweede Wereldoorlog? Zelf heb ik die (gelukkig) niet meegemaakt, maar toen hadden de jongeren het veel en veel slechter dan nu. **Vijf** jaar lang, terwijl we nu nog maar net één jaar bezig zijn met deze pandemie. En vergeet de dreiging niet die er was vanuit een regiem, wat harteloos en genadeloos was.

Laten we hopen dat er spoedig een uitweg wordt gevonden, die tegelijkertijd ook afdoende is. Want als we er nu de brui aan geven, wat staat ons dan te wachten?

Ik kijk nog even terug naar die winterweek. Dan zie ik een wondermooie, witte wereld. De vogeltjes, die bij ons op het balkon hun voedsel kwamen zoeken en dat ook vonden. De schaatsen uit het vet. Kinderen, die ondanks de Corona er met hun ouders opuit trokken om eindelijk weer eens van de sneeuw te genieten. Voor sommigen zelfs voor de eerste keer van hun leven. Wat hebben we nog veel om dankbaar voor te zijn. Waar jullie je ook bevinden, in de warmte of in de kou: maak er wat van, want alleen samen houden we vol.

Anneke Nijhof. **Vóór 20 maart de nieuwe kopij inzenden, ook stukjes voor 'De Pen.'** (waar blijven ze?)

Mededelingen van de kerkenraad

Van de voorzitter

Een dag na het verschijnen van de vorige Nieuwsbrief kregen we het verdrietige bericht dat André Verburg was overleden aan de gevolgen van Corona. André is 85 jaar geworden en was een trouw lid van onze gemeente. Het afgelopen jaar hebben wij hem en Jannie al gemist door de maatregelen rond diezelfde Corona. In het begin van deze Nieuwsbrief hebt u het in memoriam kunnen lezen. Maar langs deze weg wil ik, ook namens onze gemeente en de kerkenraad, Jannie veel sterkte en kracht van God toewensen. Namens onze gemeente hebben Elske en Bram de Smidt, samen met Jenny en Filip Ruitenbergh, de begrafenisplechtigheid bijgewoond.

Februari is de maand waarin we normaal gesproken onze jaarlijkse ledenvergadering houden. Dit heeft ook door de Corona nog niet kunnen plaatsvinden. De kerkenraad is wel bezig met de voorbereidingen van deze vergadering en de kerkrentmeester met het samenstellen van de jaarcijfers. Wij denken dat we deze vergadering moeten uitstellen tot een later moment van dit jaar.

De kerkenraad vergadert iedere vrijdagochtend en wij zullen u dit laten weten zodra er iets bekend is over een datum van de algemene ledenvergadering.

Dus is Corona weer de rode draad van dit bericht, want ook onze kerkdiensten kunnen nog steeds niet plaatsvinden. We missen het en we missen elkaar. En we hopen en bidden dat er gauw een einde mag komen aan deze moeilijke tijd.

Zo hebben we ook onze jaarlijkse bloesemtocht gemist, maar gelukkig was de bloesem er wel! En gezien de vele foto's die ik heb ontvangen hebben de meeste mensen, die in Spanje verblijven, hier ook echt van genoten. En de mensen in Nederland hebben even kunnen genieten van een ouderwetse winter.

Laten we zo blijven genieten van al het goede en mooie dat God ons geeft.

Fred van den Heuvel

Verzoek van de kerkenraad

Tijdens de laatste bijeenkomst van de kerkenraad via Skype bleek dat er toch weer zaken zijn die niet aan het pastoraat (Jos Vanhoutte) of andere kerkenraadsleden worden doorgegeven. We moeten dan via via horen dat er ziekte is, hulp geboden moet worden, enz.

Regelmatig wordt Elske Haveman gebeld wanneer iemand ziek is, overlijdt of voor andere zaken, **die in principe bij het pastoraat horen.**

Natuurlijk mag je Elske bellen, maar zij mag niet als doorgeefluik gebruikt worden.

Als-je-blijft: doe dit niet meer, maar bel Jos Vanhoutte, want dat is het adres waar dit soort zaken naar toe moeten. Als Jos hier niet van op de hoogte wordt gebracht, komen deze berichten (als dat noodzakelijk is) ook niet in de Nieuwsbrief, laat staan dat er actie wordt ondernomen.

Bij het kopje 'Pastoraat' vind je zijn telefoonnummer en zijn email-adres.

Anneke Nijhof
scriba

Predikantenrooster

Predikantenoverzicht 2021

Maart 2021	ds. Henk van den Born
April 2021	ds. Henk van den Born
Mei 2021	ds. Jan Brussaard
Juni 2021	ds. Jan Brussaard
Juli 2021	ds. Henk van den Born
Aug. 2021	ds. Henk van den Born
Sep. 2021	ds. Henk van den Born
Okt. 2021	ds. Gerry de Vries
Nov. 2021	ds. Gerry de Vries
Dec. 2021	ds. de Groot?

Gijs van de Kolk
diaken

Van de predikant

Wat kan de kerk doen in deze tijd?

We leven in een onzekere tijd van crisis. Dat hoeven wij elkaar niet te vertellen. Elke krant die je openslaat, elk sociaal medium dat je opent, staat er bol van. Zovelen zijn direct of indirect getroffen door deze crisis. Fysiek, economisch of sociaal gezien hebben we er allemaal mee van doen. Er gebeurt nu wereldwijd iets waar we amper vat op hebben, waar we ons niet tegen kunnen verzekeren. Waar we niet voor kunnen vluchten. We staan met lege handen. Of toch niet?

Wellicht lijkt het nog even te duren, maar binnenkort vieren we samen weer het wonder van Pasen. Op woensdag 17 februari begon de 40-dagen tijd, ook wel vastentijd genoemd. Christenen over de hele wereld vullen deze tijd op hun eigen wijze in.

De tijd waarin we ons in verbondenheid op de weg gaan die onze Heer gaat naar Jeruzalem. Zijn lijden, dood en opstanding. Een periode ook van geestelijke verdieping en groei. Hierin kunnen we hier als kerk 'De Hoeksteen' in Spanje niet veel meer doen dan de Nieuwsbrief, digitale overdenking zondags en, indien mogelijk, ons houdend aan de Coronaregels en zo contact houden met elkaar. Maar juist in deze tijd van zoveel beperkingen kijken we toch naar het licht van Pasen. Ook al vieren we het waarschijnlijk niet samen dit jaar op de manier zoals we dat gewend zijn, maar onze Heer is opgestaan en wij mogen met Hem opstaan tot nieuw leven. Dat staat!

Geloof, hoop en liefde, daar leven wij van. Juist nu. Vertrouw op God. Juist in deze tijd kunnen wij als kerk/gemeente en gelovigen het verschil maken. Door te geloven en te getuigen dat we mogen geloven in een God die ons draagt en ons allen verenigt; dat we van Hem zijn en blijven in alles wat ons overkomt.

Daarom bemoedig elkaar, troost elkaar, wees elkaar nabij, vooral degenen die gebukt gaan onder een teveel aan zorgen nu. Zoek naar creatieve manieren om dicht bij elkaar te zijn zonder fysieke aanwezigheid. Als kerk moet je er staan in crisistijd.

Letterlijk wordt eenieder in deze tijd de ruimte ontnomen, maar op geestelijk vlak ontstaat ruimte. Laten zien dat je gelooft.

Misschien is het zoals die vader die zijn zieke zoon naar Jezus bracht en zei: 'Heer ik geloof! Kom mijn ongeloof te hulp'

Kerk zijn in crisistijd laat zien dat je gelooft.

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3 no. 9 – maart 2021

De kerk kan heel wat meningen geven. De onvrede die er heerst, voeding geven door ook op sociale media haar ongenoegen te uiten? Protesteren, demonstreren? Is de kerk niet geroepen om een heel ander geluid te laten horen? Moeten wij niet vol van Jezus zijn? En die Jezus verkondigen en zichtbaar maken juist in deze donkere tijd?

Op weg naar Pasen houden we onze blik en hoop gericht op Jezus. En laat Zijn liefde zien juist nu in deze moeilijke tijd aan eenieder om je heen.

Ds. Henk van den Born

Pastoraat

Beste broeders en zusters,

Alweer een maand verder. Wat gaat de tijd hier toch snel. Een maand van zorgen voor sommigen en gelukkig voor velen een maand van blijdschap en vermaak, want ook in deze Coronatijden schijnt de zon en gaan de Coronacijfers in onze regio de goede kant op.

Zorgen waren er voor Linda en Dick Windhoud. Zij werden ziek door Corona. Dick had iets meer last dan Hilda, maar gelukkig zijn beiden er weer bovenop gekomen.

Droeviger nieuws was het overlijden van onze broeder André Verburg. Hij werd slachtoffer van Corona. Laat ons Jannie, zijn echtgenote, in gedachten houden en voor haar bidden dat de Heer met haar is in deze moeilijke tijd.

Henk Nijhof heeft nu zijn tweede chemo gekregen en verdraagt deze tamelijk goed. Naar omstandigheden gezien heeft hij moed, want zoals hij zelf zegt, de Heer geeft hem rust. Laten we met ons allen voor Henk en Anneke blijven bidden.

Lilian Jansen is tijdens een wandeling gevallen en een vinger was uit de kom. Maar zoals we Lilian allemaal kennen – nadat de vinger zonder verdoving terug in de kom was getrokken – maakte zij daar geen groot probleem van. Er is in de vinger echter een ontsteking ontstaan, die eerst geopereerd zou moeten worden, maar die ze nu zelf met behulp van soda gaan proberen te behandelen.

Henny Schuurman heeft vrijdag 19 februari een kijkoperatie aan de knie gehad (meniscus). Dit is vlot verlopen en zij verblijft tijdelijk bij Hilda en Dick Windhoud, waar met veel liefde voor haar gezorgd wordt.

Met Nelly van Hoeflaken gaat het langzaam vooruit. Ze kan alweer

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

voorzichtig traplopen, zodat ze niet meer alleen in de kamer hoeft te slapen.

De kleinzoon van Bram en Irene De Jong is geopereerd aan het oog. Het netvlies was op onverklaarbaar wijze losgelaten en moest dus weer vastgemaakt worden. Afwachten nu hoeveel zicht hij nog zal hebben met dit oog. Laten we bidden voor hun kleinzoon van 11 jaar dat onze Heer dit volledig herstelt.

Broederlijke groeten,
Jos Vanhoutte
email: jos.vanhoutte49@gmail.com
tel: +34693382961

Verjaardagen

In maart mogen de
volgende personen jarig zijn:

- 2 maart – Ruud Pullen
- 3 maart – Bertus Hendrikse
- 12 maart – Gijs van de Kolk
- 13 maart – Ella Broere
- 14 maart – Rikkert Hoekstra
- 21 maart – Fred van den Heuvel
- 24 maart – Heide Schenkenberg
- 25 maart – Bert Verbist

Ik wijs jullie naar bovenstaand gedicht en wens jullie een gezellige dag en Gods zegen voor het nieuwe jaar.

Bedankje

Van Nellie van Hoeflaken kreeg ik het verzoek jullie te bedanken voor de kaart met al jullie namen er op. Dit geldt ook voor Henk, mijn man. Het heeft hen heel goed gedaan dat er in Spanje aan hen wordt gedacht.

Anneke Nijhof
scriba

Heimwee

melodie: Psalm 42

God, hoe graag zou ik weer komen
waar Uw kerk één lofzang is.
Nu nog ver, om van te dromen
harten boordevol gemis.
Ooit was alles zo gewoon:
fluitspel, paarskaars, orgeltoon,
stemmen, stilte, al die mensen
kan men zich iets mooiers wensen?

God, hoe graag zou ik weer zingen
juist nu ik niet zingen mag!
Waar, waar zijn nu al die dingen
die ik liefhad, zo graag zag:
bidden, danken in Uw huis,
aan Uw tafel, rond Uw kruis,
zwijgen, spreken, lachen huilen,
bij U rusten, bij U schuilen...

God, hoe graag... laat ons weer komen
dit, of anders volgend jaar.
Laat ons bloeien als de bomen
onze dromen, maak ze waar.
Laat ons weer vol vreugde zien,
wie weet, binnenkort misschien.
Wat wij nu zo vurig hopen:
wagenwijd Uw deuren open.

A.F.Troost

Schuld en schaamte

Terugkijken

Als u uw leven eens als in een film zou terugkijken, hoeveel stukken zou u er dan uit willen knippen? Hoeveel zou u liever overdoen of nagelaten hebben? Welke dingen had u wel moeten doen, maar niet gedaan? Hoeveel zou u graag willen vergeten? Hoe vaak komen de beelden bij u terug? Onderzoek leert dat de mens gemiddeld 2 uur per dag denkt aan gebeurtenissen die hij of zij als schuld ervaart en waar hij of zij zich voor schaamt. Het lijkt mij wat veel maar als dat klopt dan piekeren wij wat af in ons leven!! Hoe gaan we om met al die droeve en pijnlijke herinneringen?

Grote verzoendag

God kent Zijn kinderen wel: hoe kwetsbaar ze zijn en zwak en hoe vaak ze weer opgebeurd moeten worden en ondersteund. Leven met schuldgevoel en schaamte is moeilijk! In het Oude Testament beschrijft God hoe Hij wil dat Zijn kinderen met schuld moeten omgaan: Grote Verzoendag (Jom Kippoer). Eenmaal per jaar werd in Israël Grote verzoendag gevierd. (Leviticus 16). Op die dag belijden joden hun zonden aan God en vieren ze de vergeving. Heel het leven lag op die dag stil en kwam tot rust! Veel Joden brengen normaal gesproken een groot deel van deze dag in de synagoge door, om te bidden en samen stil te staan bij hun keuzes in het leven. Maar na het laatste gebed barst het feest van de vergeving los!

Verzoening

Op deze dag moest de hogepriester een verzoenoffer brengen, eerst voor hemzelf en daarna voor het hele volk Israël. Alleen op deze dag mocht de hogepriester binnen in het heilige der heiligen komen, een speciale ruimte in de tempel waar de Ark stond. Op de Ark, op het verzoendeksel, moest de hogepriester offerbloed sprenkelen. Daarna nam de hogepriester twee geitenbokjes. Het lot werd geworpen op deze bokjes. Eén bokje werd geofferd voor de zonden van het volk. De tweede bok was de zondebok: hierop legde de hogepriester alle zonden van het volk. Daarna werd de zondebok de woestijn in gestuurd.

Wat een indringend beeld: niet alleen wordt voor de zonden geofferd, maar de zonden worden ook nog eens zichtbaar uit het zicht verdreven! Zo kwam verzoening en heiliging tot stand en kon er weer feest gevierd worden! Wat zorgde Vader goed voor Zijn kinderen! Want alles bij de

Grote Verzoendag draait om de vergeving van God. Om vergeving van God te krijgen voor fouten die je hebt gemaakt ten opzichte van anderen, is het belangrijk vóór Jom Kippoer vergeving te vragen aan de mensen die je hebt pijn gedaan. Daarom zijn er voor Jom Kippoer tien dagen van inkeer en daarna FEEST!

Twee bokjes

Een mooi staaltje rabbijnse uitleg geeft de overleden Britse opperrabbijn Sacks bij de twee geitenbokken op de Grote Verzoendag. De een moest geofferd, de ander (de zondebok) moest weggezonden worden in de woestijn. De een was er voor de schuld, die werd op het altaar verzoend. De ander had te maken met schaamte: zonde zet je te kijk en werpt een smet op de mens en op het volk. Schuld is te verzoenen, maar hoe kom je van schaamte af? Daarvoor was een dramatische publieke ceremonie nodig: de zonden werden weggevoerd naar de woestijn.

De zondebok

Ook wij gebruiken graag een zondebok om onze schuld af te schuiven en onze schaamte te bedekken. Wij zijn over het algemeen zeer goed in het vinden van een zondebok. Het begon al bij Adam: 'De vrouw die U mij gegeven hebt heeft mij verleid.' En Eva: 'De slang heeft mij misleid.' En als u er even over nadenkt zult u het met mij eens zijn dat de wereld vol

zit met door ons gecreëerde zondebokken. U kent ze wel: Joden, zigeuners, asielzoekers en noem maar op. Alles is erop gericht om schuld af te schuiven en schaamte te ontlopen. Maar u weet wel, hoe vindingrijk we zelf ook zijn in het wegschuiven van schuld, ons geweten blijft knagen. We leven toe in deze 40 dagentijd naar Pasen: 'Jezus droeg de vloek voor mij. Jezus is voor mij gestorven en heeft genâ voor mij verworven. 'k Ben

van dood en zonde vrij!!!'

Het bokje is de voorafschaduw van het paaslam Jezus en bij Hem wordt het weer feest: Vrij van zonde, schuld en schaamte. Want Hij nam dat met Zich mee naar het kruis! Toch blijven wij helaas vaak zitten met schuld en schaamte omdat relaties gebroken bleven, schuld niet kon worden ingelost en pijn bleef knagen. Schuldgevoel is zo hardnekkig!!! Het lijkt wel of we dat niet kwijt willen en willen leggen aan de voet van het kruis. Want zegt Jezus: 'Kom toch tot Mij, jullie die vermoeid en belast zijt. Bij Mij is rust vrede en vrijheid te vinden. Ik vergeef, Ik herstel, Ik ondersteun, Ik bescherm, Ik droog je tranen en leg een arm om je schouder, Ik draag je en Ik maak je weer heel!. Ik heb er hard genoeg voor gewerkt. Laat Mij Mijn werk dan ook afmaken!

Overgenomen uit het kerkblad 'De Schakel' van de kerk in Benidorm
Jan Sytze van Wijnen, voorzitter en eindredacteur

Aktiviteiten

De cantorij

Beste zangvrienden,

De Corona heeft ons er helaas toe gedwongen onze zangoefeningen niet te mogen laten doorgaan.

Ook een aantal koorleden zijn daardoor in Nederland gebleven.

Al met al moeten wij dus beslissen de koorrepetities stop te zetten tot nader order. Zodra het verantwoord is weer te mogen zingen krijg je hierover bericht. Helaas, het is niet anders.

Julie cantor Bram de Smidt

Inspiratie-bijeenkomsten

Het was de bedoeling om elke woensdagochtend om 11.00 uur in de kerkzaal bijeen te komen. Helaas gaat dit door de beperkingen, die weer zijn aan gescherpt, tot nadere berichtgeving niet door.

Wandelen met elkaar

Elke donderdagochtend om 10.00 uur; verzamelen bij de Consum in Rojasles, achter de BP-pomp.

De pen is doorgegeven aan...

Ria van der Linde-Pollemans

Wie ben ik?

Ria van der Linde-Pollemans, geboren op 8 september 1943 in het dorp Oude-Tonge op het eiland Goeree-Overflakkee.

Ik was nummer zes in het gezin. Er waren twee zussen boven mij en drie broers.

Na mij zijn er nog zes kinderen geboren en wel drie zusjes en drie broers. Mijn vader was boer met landbouw en veeteelt en verder wat kleinvee zoals kippen, ganzen en varkens.

Mijn ouders waren allebei katholiek en wij werden ook streng katholiek opgevoed. In die tijd gingen wij twee keer per dag naar de kerk 's morgens om half acht naar de mis en 's avonds om half zeven naar het lof.

Na het avondeten was het altijd eerst onze stoelen naar achteren schuiven, allemaal op onze knieën voor de stoel met een rozenkrans in de hand en dan werd door ons allemaal hardop de rozenkrans gebeden.

Vandaag 1 februari 2021 kwam de Nieuwsbrief binnen van onze kerk in Spanje. Daar werd gevraagd wie de pen op wil pakken om zo wat meer kopij te krijgen voor de Nieuwsbrief in deze moeilijke tijd.

Ik besloot om dat deze keer te doen, want vandaag zit ik niet zo goed in mijn vel. Er kwam niets uit mijn handen en door wat voor de Nieuwsbrief te gaan schrijven, deed ik vandaag nog iets goeds, dacht ik. Daardoor was ik een beetje afgeleid van mijn gedachten.

Het is vandaag de datum van de watersnood, 1 februari 1953.

De datum, die in mijn geheugen gegrift staat omdat mijn geboortedorp Oude-Tonge op het eiland Goeree-Overflakkee zeer ernstig getroffen werd.

Zelf was ik negen jaar oud toen dit die nacht gebeurde.

Een zware storm was die zaterdag al de hele dag aanwezig en het werd alleen steeds heftiger in de nacht.

Tegen de morgen werden wij allemaal wakker gemaakt door mijn vader. Ze waren komen waarschuwen dat de dijken op doorbreken stonden in Oude-Tonge.

Wij waren toen met 10 kinderen in het gezin.

Mijn oudste broer werd door mijn vader naar een oom gestuurd in een andere polder om te vragen of daar de koeien konden staan, niet wetend dat ook die polder vol zou lopen. Wij werden met vijf kinderen naar het dorp gestuurd, omdat daar het hoogste punt is en het wel droog zou zijn.

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3 no. 9 – maart 2021

Wij zijn die nacht niet in het dorp gekomen. Een meneer op de dijk riep ons binnen, omdat voor zijn gevoel ook deze dijk, waar wij liepen, doorgebroken was. En iedereen, die door liep in de kokende golven, verdween. Dat was ook zo. Dat heb ik met eigen ogen gezien toen wij bij hem boven waren.

Mijn ouders bleven thuis met de andere vier kinderen en gingen naar de zolder van ons huis, in de hoop dat het daar droog zou blijven.

Mijn oudste broer hebben wij niet meer gezien. Volgens de verhalen is hij teruggekomen uit de andere polder, zag geen licht meer in ons huis en is doorgelopen naar Oom Piet de molenaar van Oude-Tonge, die aan het einde van de dijk woonde.

Daar is hij naar boven gegaan. Oom Piet was daar met zijn drie kinderen en zijn zus.

Tante Corry was een weekend naar Brabant naar haar familie.

Toen het wat lichter werd wilde mijn broer de deur naar het platte dak openen. Die deur klemde nogal en Oom Piet zei: 'Ga maar opzij, dan zal ik dat wel doen.'

Hij viel met deur en al op het platte dak en achter hem zakte zijn huis in de golven met zijn drie kinderen, zijn zus en mijn broer.

Wij zijn met het hele gezin geëvacueerd naar Nieuwkuijk in Brabant naar een klooster, want niemand kon zo'n groot gezin aan huisvesting helpen. Het weggaan van Oude-Tonge was wel heel erg moeilijk voor mijn ouders, omdat niemand wist waar mijn broer was.

Mijn vader wilde blijven om te gaan zoeken, maar dat ging niet gebeuren. Iedereen moest zoveel mogelijk uit Oude-Tonge weg.

Na drie maanden konden wij terug naar ons huis in Oude-Tonge.

Iedereen blij en wij zouden ons leven weer oppakken.

Maar niets was minder waar. Toen we op school kwamen, was de helft van de leerlingen er niet.

Er waren zoveel vriendjes en vriendinnetjes verdronken, dat het heel lang zou duren voordat wij weer een normaal klasje zouden hebben.

Mijn jeugd verliep verder naar wens en na het zesde leerjaar wilde ik graag missiezuster worden.

De hoofdmeester is gaan praten bij mijn ouders, maar het ging niet gebeuren. In een boerengezin was het vroeger zo dat de oudste zoon naar het seminarie ging.

Dat heeft hij twee jaar vol gehouden, daarna is hij gelukkig getrouwd, heeft drie mooie dochters gekregen en vijf kleinkinderen.

Ik wilde doorleren. Niet na de zesde klas van school af en met je vader mee naar het land.

Na veel gepraat en overleg met de hoofonderwijzer kon ik naar de huishoudschool (spinazie-academie).

Dat vond ik niet zo leuk, maar ik was wel de eerste in het gezin die naar een andere school kon.

De andere broers en zussen gingen na de zesde klas met mijn vader mee naar het land en onder de koeien.

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

Na de huishoudschool wilde ik door naar de kappersacademie. Dat ging mij ook niet lukken, want mijn vader vond dat vies. Andermans haar wassen??

Daarna ben ik in een kledingwinkel gaan werken. Was ook wel mijn ding. Op mijn 18e kwam ik mijn huidige man Jaap van der Linde tegen. Jaap is geboren op 29-09-1939 en was hervormd. Zijn beroep is accountant. Hoe ging ik dat thuis uitleggen?

Het moest toch een keer gebeuren natuurlijk. Dat was even heibel in huize Pollemans.

Jaap kwam er dus niet in en ik mocht de weekenden niet meer naar buiten, alleen om naar de kerk te gaan en daarna moest mijn oudste broer zorgen dat ik uit de kerk recht naar huis zou gaan.

Jaap moest eerst katholiek worden, anders kwam hij niet binnen. Wat een gedoe, dacht ik.

Maar wat ik steeds hoorde: 'Twee geloven op een kussen, daar slaapt de duivel tussen.'

Wij zijn dan toch maar bij de pastoor gaan praten en Jaap is in de leer gegaan.

Na ongeveer 10 maanden kon hij toetreden tot de katholieke kerk en werd hij gedoopt en gevormd.

In 1963 zijn wij getrouwd en dit jaar zijn we achtenvijftig jaar gelukkig getrouwd.

Na ons trouwen ben ik alsnog naar de kappersacademie in Rotterdam gegaan.

Alle diploma's gehaald die ik kon halen in het kappersvak: schoonheids-specialiste A en B gehaald en de lerarenopleiding met goed gevolg afgerond.

Veel bestuursfuncties gehad. Vanaf mijn zestiende jaar was ik actief bij de gidsen, jeugdtennis en tennistoernooi van Rotterdam. Vier jaar in de plaatselijke politiek. In de landelijke examencommissie van de Algemene Nederlandse Kappers Organisatie (ANKO) en les gegeven op de kappersschool in Rotterdam.

Ook ben ik zes jaar voorzitter geweest van een landelijke vrouwen-organisatie: Vrouwen van Nu (vroeger de plattelandsvrouwen). Ik was voorzitter van Zuid-Holland met vijfduizend leden.

Wij hebben met plezier twaalf jaar in België gewoond; daar was ik lid van de kerkenraad.

Ook Jaap heeft jarenlang in het bestuur van de kerkenraad Brielle gezeten als accountant.

Wij kregen twee zonen en na die twee zonen zeven jaar later nog een dochter.

Graag wilden wij meer kinderen, wat jammer genoeg vanwege mijn gezondheid niet kon.

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3 no. 9 – maart 2021

Wij zijn door een zus van mij aan adoptie gaan denken. Zij zei: 'Er zijn genoeg kinderen op de wereld om te helpen en een warm plekje te geven.'

Door samen sterk te staan hebben wij acht kinderen, niet alleen een warm plekje in ons huis, maar zeker in ons hart kunnen geven.

Zo kwam mijn wens om missiezuster te worden toch nog een beetje uit.

Nu heb ik nog een Stichting, die ik na de aardbeving in Haïti op 12-01-2010 heb opgericht en waar ik met veel voldoening voor de bevolking wat mag betekenen en mijn werk kan doen. Vooral kinderen helpen aan onderwijs, muziek en eten.

Al onze kinderen doen het goed, ook met elkaar en dat is de voldoening die wij hebben.

Ze hebben ons met elkaar achtentwintig kleinkinderen geschonken en twee achterkleinkinderen. Hoe rijk is dat?

Nu, na een leven van samen hard werken, zijn we aan het genieten van alles om ons heen.

In 1978 hebben wij een huis gekocht in Torrevieja waar wij, de kinderen en kleinkinderen met veel plezier gebruik van maken.

We hebben ons aangesloten bij de kerk van Guardamar 'DE HOEKSTEEN' waar wij graag naar toe gaan en hele leuke contacten aan over hebben gehouden.

Wij voelen ons echt thuis in deze warme gemeenschap en hopen er nog jarenlang deel van uit te mogen maken.

Dit was vandaag, maandag 1 februari 2021.

Nu naar MORGEN

Morgen, we zien wel wat het ons brengt.

Als we maar weten dat GOD met ons gaat.

Hij zal er zijn, Hij Die ons nooit verlaat

En ons altijd Zijn trouw en liefde schenkt.

Ria van der Linde-Pollemans

Corona en de Bijbel

Het gaat mijn begrip te boven. We kunnen er niet meer omheen; ons land is in de ban van het Corona-virus. Vanmorgen op het schoolplein riepen moeders dat ze nu toch echt zouden hamsteren, 'want straks gaan vast alle winkels dicht.'

Ik kijk en luister met gemengde gevoelens. Is het werkelijk zo erg? Moet ik nu bang worden? Hoe dichtbij is dit virus bij mijn woonplaats, mijn familie, mijn kinderen? Hoe bescherm je je tegen iets dat zo ongrijpbaar is?

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

Maar tegelijkertijd is er ook een ander stemmetje in m'n hoofd. Hoe erg is dit nu werkelijk? Hoe is het mogelijk dat een griepvirus ons hele land kan lamleggen? Ik moet denken aan de woorden van Psalm 8:

'Zie ik de hemel, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren door U daar bevestigd, wat is dan de sterveling dat U aan hem denkt, het mensenkind dat U naar hem omziet? U hebt hem bijna een god gemaakt, hem gekroond met glans en glorie.'

Ja, we zijn bijna goddelijk gemaakt. Bijna. Wij mensen van de 21e eeuw zijn tot dingen in staat waar eerdere generaties alleen van konden dromen. We lijken alles onder controle te hebben. Tot dat er één griepvirus wild om zich heen grijpt. De mediaboodschappen buitelen over elkaar heen. Het ene bericht maakt het groots. Het andere bericht maakt het klein. Staan christenen daar anders in?

Er verschijnen berichten over eindtijd-voorspellingen. Anderen leggen links met epidemieën in het Oude Testament, ziektes die door God gezonden zouden zijn. Ik hoor hier vooral veel onzekerheid in doorklinken. Niemand weet tenslotte wat er echt aan de hand is en wat ons boven het hoofd hangt. Hoelang dit nog gaat duren en hoe persoonlijk je misschien geraakt zult worden.

Toch is er een zekerheid die altijd geldt. Wat er ook gebeurt, God is erbij. En Hij blijft dichtbij, ook al valt veel van het menselijke contact ineens weg.

*'U omsluit mij van achter en van voren,
U legt uw hand op mij.
Wonderlijk zoals U mij kent,
het gaat mijn begrip te boven.
Hoe zou ik aan Uw aandacht ontsnappen,
hoe aan Uw blikken ontkomen?
'Klom ik op naar de hemel –
U tref ik daar aan,
lag ik neer in het dodenrijk –
U bent daar.'*

Psalm 139:5-8

Ga ik straks hamsteren? Misschien. Maar eerst ga ik bidden, met in mijn achterhoofd de woorden van 1 Timoteüs 2:1-2. Allereerst vraag ik dat er voor alle mensen gebeden wordt, dat er smeekbeden, voorbeden en dankgebeden voor hen worden uitgesproken. Bid voor alle koningen en gezagsdragers, opdat we rustig en ongestoord kunnen leven, in alle vroomheid en waardigheid.

Anne-Mareike Schol-Wetter, Nederlands Bijbelgenootschap

(Overgenomen uit het kerkblad van Denia)

'Een warme band helpt om in gesprek te blijven'

Weblogbericht | 04-02-2021 | Maak kennis met onze ambassadeurs en hun werk

In Spanje, zwaar getroffen door Corona, wonen zo'n 150.000 Nederlanders. De Nederlandse ambassade in Madrid houdt via Facebook intensief contact. Door zijn persoonlijke benadering bouwt ambassadeur Jan Versteeg een band met hen op. 'Op die manier kan ik ook minder leuk nieuws brengen zonder dat er gelijk verzuring optreedt.' Een interview over communiceren in crisistijd.

In maart 2020 nam je een persoonlijke videoboodschap op voor Nederlanders in Spanje: als ambassade zijn we er voor u.
'Op dat moment hadden de Facebookpagina van de [Nederlandse ambassade in Spanje](#) en de [ambassadeurspagina](#) 1500 volgers. Wat er

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3 no. 9 – maart 2021

daarna gebeurde, verbaasde me: er kwamen tienduizenden volgers bij. We wisten niet waaraan we begonnen. Inmiddels staat de teller op 34.451. Sommige berichten worden 150.000 keer aangeklikt.'

Tot aan de zomer plaatsten jullie dagelijks een bericht op Facebook.

'Op die manier kregen we een trouw lezerspubliek en wisten we met onze info veel Nederlanders te bereiken. De ambassade is er voor Nederlanders. Nu we elkaar fysiek niet kunnen ontmoeten, doen we dat online. Een Facebookpagina helpt om een beeld te krijgen van wat er leeft, zodat we daarop in kunnen spelen. Dat werkt goed, maar doet wel een beroep op je capaciteit. In twee shifts van 8 uur waren we 16 uur per dag bezig met het beantwoorden van vragen.'

Hoe houden jullie dat vol?

'Op een gegeven moment was er minder nieuws, inmiddels plaatsen we wat minder. Wekelijks deel ik een persoonlijk verhaal op mijn eigen Facebookpagina en vaak plaatsen we ook nog een keer of twee iets op de pagina van de ambassade. Laatst ontvingen we daarover 500 vragen, daar zitten vier medewerkers bovenop. Iedereen werkt vanuit huis, we proberen zo goed mogelijk contact te houden met elkaar. Medewerkers hebben hard gewerkt en de situatie was heftig: in Spanje kent iedereen wel iemand die aan Covid-19 is overleden. Toen de besmettingscijfers lager waren, ontving ik wekelijks collega's thuis om bij te praten. Ook spraken we in kleine groepjes af om te wandelen in de bergen.'

Vlak voor de Coronacrisis fietste de ambassadeur met de Nederlandse Zakenkring door Valencia.

Wat hebben jullie de afgelopen maanden geleerd?

'In 2019 was er een overstroming in Zuidoost-Spanje, waar veel Nederlanders zaten. Toen leerden we al dat je er snel bij moet zijn. Het

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3 no. 9 – maart 2021

helpt om mensen tegemoet te komen, zelfs al heb je praktisch niet altijd meteen iets te bieden. Met die ervaring in ons achterhoofd zijn we proactief gaan communiceren toen de pandemie begon. Mensen zitten in een moeilijke situatie en willen gehoord worden. Ze begrijpen dat je niet overal meteen een antwoord op hebt. Maar het is wel fijn als ze een reactie krijgen

Opvallend is je persoonlijke benadering. Waarom kies je daarvoor?

'Het helpt om een band op te bouwen met je publiek. Onplezierige opmerkingen komen minder vaak voor als je laat merken wie je bent en ook eens iets vertelt over de Spaanse geschiedenis, boeken en films. Bij een warme band kun je moeilijkere boodschappen brengen zonder dat dat meteen leidt tot verzuring. Bovendien merk ik dat mensen het leuk vinden om rechtstreeks met je in contact te staan. Door dit contact van mens-tot-mens delen ze meer dingen met je, dan wanneer ze bijvoorbeeld een e-mail sturen naar de ambassade. Ze ervaren dat we er zijn, dichtbij en betrokken bij wat er leeft. En het geeft ons veel plezier in het werk.'

Leestip van ambassadeur Jan Versteeg: 'Winter in Madrid'

De ambassade vervult zelfs een spilfunctie: via jullie Facebookpagina helpen Nederlanders elkaar.

'Het is echt een soort gemeenschap geworden. Tijdens de eerste lockdown zaten sommige gepensioneerden er doorheen, zo zonder familie in de buurt. Twee coaches boden toen hulp aan. Toen alle hotels plotseling dicht

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3 no. 9 – maart 2021

moesten, boden mensen onderdak aan. Mensen wilden niet meer per vliegtuig terug naar Nederland, maar hadden geen auto. Een Nederlander die in Spanje campers verhuurt, meldde zich. Zijn campers stonden toch stil, Nederlanders die niet terug konden vliegen mochten ze voor een schappelijke prijs naar Nederland rijden.'

Klinkt heel gezellig. Wat is er moeilijk aan dit werk?

'Ook al krijgen berichten 1000 likes, als er 20 kritische en onaangename opmerkingen komen, dan spookt het door mijn hoofd. Hoe zorgen we ervoor dat mensen niet afhaken? Hoe blijven we in gesprek? Soms vraag ik iemands telefoonnummer. Zullen we hier telefonisch over praten? Dat levert bijna altijd een positieve ervaring op. Mensen kunnen woedend reageren op Facebook, maar als je met ze praat, menen ze het vaak goed. Dan hoor je dat het ze hoog zat, dat ze net een moeilijke week hadden.'

Soms roep je Nederlanders op om hun gedrag aan te passen al vóórdát er officieel weer een lockdown ingaat. Voel je je extra verantwoordelijk tijdens deze periode?

'Ik sta intensiever in contact met mensen, dus die verantwoordelijkheid voel ik zeker. Soms neem ik in mijn verhaal een waarschuwing op. Ik probeer altijd achtergrondinformatie over de intentie van de maatregelen mee te geven en uit te leggen waarom het nodig is, zodat mensen er begrip voor hebben.'

Ook het communicatieteam werkt vanuit huis

Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

Wat speelt er nu onder Nederlanders in Spanje?

'Van de naar schatting 150.000 Nederlanders staan er maar 45.000 officieel ingeschreven als inwoner. Mensen die geen resident zijn, maken zich zorgen of ze wel een Coronavaccinatie kunnen krijgen. Verder gaat het veel over het nieuwe testbeleid. Mensen die terug willen naar Nederland, vinden het moeilijk om 4 uur voor vertrek een sneltest te doen én hun vliegtuig te halen. Mensen vinden het veel: een PCR-test, quarantaine én nog een sneltest. We proberen zo goed mogelijk uit te leggen waarom dat nodig is.'

Sinds augustus geldt er een oranje reisadvies voor Spanje.

'Veel Nederlanders waren er toen al, maar er zijn ook mensen die ondanks het negatieve reisadvies nog naar Spanje zijn gegaan, terwijl wij gewaarschuwd hebben dat de situatie snel kan veranderen en de terugreis problemen kan opleveren. We geven wel informatie over waar je sneltesten kunt doen, verder is het hun eigen verantwoordelijkheid. Mensen kennen de risico's. Uitgezonderd mensen in nood. Licht er een familielid op sterven of is er sprake van een andere echte noodsituatie, dan zijn we er natuurlijk om mensen te helpen.'

Normaal gesproken komen er jaarlijks meer dan 85 miljoen toeristen naar Spanje. Nu bijna niemand. Wat merk je daarvan?

'In Madrid staan grote rijen bij de voedselbanken. In Spanje zijn er regelingen voor zzp'ers en werknemers die hun werk verliezen, maar ze hebben minder te besteden dan voorheen. Zowel de staat als de Spanjaarden steken zich in de schulden, dat is zorgwekkend. Voor ondernemers, bijvoorbeeld in de toeristische sector, zijn het zware tijden. Daar zitten ook heel wat Nederlanders bij, voor wie het niet zeker is dat hun Spaanse droom goed gaat aflopen. De kunst is om met het Europese steunfonds een doorstart te maken en een aantal zaken in de economie te versterken: te investeren in duurzaamheid, digitalisering en modernisering. Voordat het zover is, gaat Spanje ongetwijfeld door een dal.'

Tot slot: je bent Spanje-fan, maar dit werk is tijdelijk. Kies je over twee jaar voor een andere baan in Spanje of voor een nieuwe ambassadeursfunctie?

'Spanje is een hobby, sinds mijn studietijd toen ik Spaans studeerde. Het blijft een boeiend land en ik vind het hier fantastisch, maar het is prima om op een gegeven moment weer verder te gaan. Ik ben ambassadeur voor Nederland: het is niet te bedoeling om met Spanje te vergroeiën. Maar het is nog lang niet zover. Hopelijk komen we snel uit deze coronacrisis, zodat we weer kunnen genieten van alles wat Spanje te bieden heeft.'

Wie, Wat, Waar?

Kerkenraad

Praeses/Ouderling:

Fred van den Heuvel, tel. +31 6 295 466 10

E-mail: praeses@iggds.nl of fred@vandenheuvelmail.nl

Vice-praeses/Kerkrentmeester/Ouderling:

Bernhard de Vries, tel. +31 6 837 072 27

E-mail: kerkvoogd@iggds.nl of devriesorange@LIVE.NL

Pastoraat/Ouderling

Jos Vanhoutte, tel. +34 6 933 829 61

E-mail: jos.vanhoutte49@gmail.com

Diaconie/Diaken:

Gijs van de Kolk, tel. +31 6 532 958 94

E-mail: diaconie@iggds.nl of gijsvdkolk@ringelbosch.nl

Scriba/Ouderling/Redactie:

Anneke Nijhof-Bais, tel. +31 6 207 312 18

E-mailadres scriba: info@iggds.nl of scriba@iggds.nl

E-mailadres redactie: redactie@iggds.nl

Eindcorrectie Nieuwsbrief: Ineke Bais-van der Heijden

Financiën

Iban Rekeningnr: ES41 2100 6225 1602 0002 1905 - BIC code is CAIXESBB t.n.v. Iglesia Evangelica Holandesa en Guardamar.

Onze kerk is ingeschreven in het ANBIregister in Nederland bij de Belastingdienst afd. Buitenland te Eindhoven onder nummer 825430628, waardoor donaties en giften aan onze kerk fiscaal aftrekbaar zijn in Nederland.

Adressen:

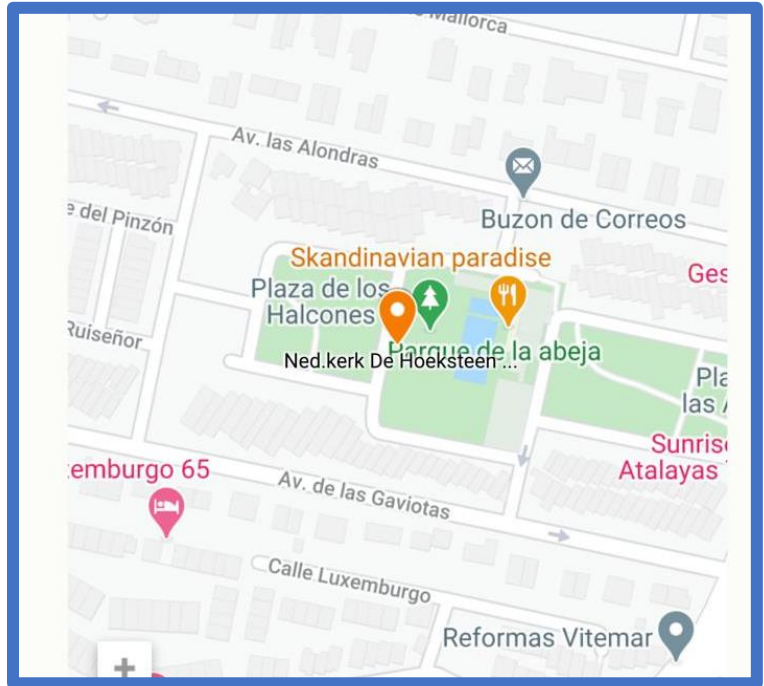
Nieuwsbrief 'De Hoeksteen', jaargang 3
no. 9 – maart 2021

Pastorie

Urbanizacion Benimar II
Calle Conjunto Gema II no. 4, Vivienda 231
03170-Rojales (Alicante)
Tel. Pastorie/Predikant: (0034) 865 770 841
E-mail: predikant@iggds.nl of predikant.iggds@gmail.com

Kerkzaal

Los Angeles
Plaza de los Halcones 27
03183 Torre Vieja

INTERNET

Website: www.iggds.nl
E-mail: info@iggds.nl of scriba@iggds.nl
Copy inzenden: redactie@iggds.nl

BEZOEK ONZE WEBSITE: WWW.IGGDS.NL